

BECSY ANDRÁS

A kar

*Volt egy olyan vigyázban állós,
karszalagos, melyen mindenképp
virított valamilyen jelkép,
Nyilaskeresztes, máskor Ávós,*

*s olyan is, mely ölelő volt már,
de még az a régi többnyire,
csupán szalagok nélkül, s mire
rúismertél, markában voltál.*

*És néhány széttárt is volt persze:
faág, hogy ki bolyong, egy percre
nyugalmat leljen rajta végre,*

*s volt, mely kezét kulcsolta össze,
fáradt lelkét hogy megfüröszse,
– s volt Egy, mit senki sem vett észre.*

És akkor

*És akkor széttárta karját,
Hogy itt már semmit nem tebet,
Hogy most már ő sem tudja, mi van,
Hogy most már ő sem tudja, mi lesz,
Hogy itt már megáll a tudomány,
Hogy zsákutcába futott ő is,
Hogy ilyet még ő sem látott,
És akkor a többiek
Kapva kaptak az alkalmon,
És szögeket ütöttek a kezébe.*

Camping

*Ömlesztett sajt
Tódult a szánkba,
A végét haraptuk le
S nyomtuk a műanyag tubust
Egy nyári délben
A semmibe mozdulva át,
Mely mindent magába szívott:
Se kenyér, se autók, se fuvaros kocsik,
Se madarak, se szél,
Csak lakatlan forróság,
Melynek anyaméh-zöld lombjai alatt
Ültünk hátravetett fejjel,
Mi, a hiány vendégei,
S nem hittük, hogy ez csak egyszeri,
Hogy mint jó turista, sátrat kell majd bontanunk,
Hogy ez átmeneti,
Hogy ez csak
Camping.*

Hatodnapon

*s hatodnapon
már oly mindegy volt
hogy akár még
embert is
teremthetett
volna*